

O los tres o ninguno / Nous trois ou rien

Direcció: Kheiron

Festival de Cinema de
la Mediterrània i del Llevant

País: França (2015)

Fitxa tècnica

Guió Kheiron **Fotografia** Jean-François Hensgens **Interpretació** Kheiron, Leïla Bekhti, Gérard Darmon, Zabou Breitman, Alexandre Astier, Kyan Khojandi, Arsène Mosca, Jonathan Cohen **Durada** 102 min **Gènere** Comèdia, basada en fets reals **Llengües** Francès,, àrab i alemany, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Nascut en un petit poble al sud de l'Iran, en Kheiron ens relata el destí excepcional dels seus pares, Hibat i Fereshteh, dos joves d'optimisme irreductible, a través d'una comèdia amb aires de conte universal, que aborda temes com l'amor familiar, l'entrega i l'ideal de vida en comú (labutaca.net)

Crítica

Història d'allò nostre

Llargmetratge autobiogràfic (abans dels títols de crèdit finals ens mostren els veritables rostres de tots els integrants i participants d'aquesta odissea familiar), **O los tres o ninguno** transita, com els seus personatges, des de l'Iran de finals dels anys 70 fins al París de fa quatre dies, pels més diversos gèneres. Lògic: la vida és una successió de rialles i llàgrimes, i aquest és un film que és un tros de la vida de la família del guionista, director i actor principal (encarnant el seu pare).

Prima aquest to lleuger, fins i tot quan la tortura, el terrorisme i la mort fan acte de presència en la trama. Dividida en tres parts ben diferenciades, la pel·lícula comença en un Iran pre-Jomeini on se succeeixen una sèrie d'acudits carceraris i gags recurrents (l'amic cleptòman especialitzat en roba) sempre atents a suavitzar les pallisses de guardians o la descripció simplista de la història del país. És un segment, que segueix amb la sortida de la tancada i el de la lluita clandestina, que recorda molt el Roberto Benigni director/actor cinematogràfic, menys bavós i autocomplaent que en el cas del responsable de *La vida es bella*. **La part central del film és la de la fugida i el registre genèric, que canvia cap al cinema de fugides,** concretament al de les fugides de l'Alemanya Oriental a l'Occidental. El director i protagonista segueix utilitzant el referent italià: aquesta parella amb nen anant a l'aventura es diria que surt d'alguna comèdia de Mario Monicelli o Alberto Sordi (la vomitada del nadó és un instant de pura comèdia mediterrània, sens dubte).

El tercer tram d'aquestes amables memòries familiars, i declaració d'amor d'un fill cap als seus pares (i avis), és la que ja passa a França i aquí el model és francès, és el de Laurent Cantet o el de Bertrand Tavernier de *Hoy empieza todo*, una crònica social voluntariosa i optimista sobre emigrants, barris conflictius i aquesta èpica de bon rotllo *banlieu* que hem vist molt sovint en la producció del nostre país veí (*La profesora de historia*, per exemple). **Potser són massa referències i estils per a una sola pel·lícula,** i és cert que no sempre acaba de funcionar tot (aquesta part final no és gaire memorable, la veritat), però **hi ha alguna cosa que redimeix el film dels seus punts febles: la seva sinceritat i la seva demostració d'afecte.**

A favor: aquest humor berlanguà a la presó de Teheran.

En contra: la part que passa a França.

Marcos Gandía – Sensacine

Organització:

En conveni amb: